

Lehce poklusávám svěžím a slunečným červnovým ránem po měkké, pružné, mírně vlhké lesní pěšince, stromy a borůvčí voní probouzejícím se životem, ptáci nepravidelně trylkují, sluníčko vysílá své mlhavé šípky skrz koruny borovic a já se cítím být samozřejmě součástí toho všeho. Takový způsob ranního tréninku, který má přímo léčivý účinek, označil kdysi pan Dostál, můj profesor na fakultě, jako modlitba nohou. Vypůjčím si tedy jeho srovnání pro pondělní koncert původního **Žalmanova Spolu**.

O Pavlíně Jíšové se již léta mluví jako o první dámě českého folku, jméno Tondy Hlaváče rozhodně není ve folkové muzice neznámým pojmem a samotného Pavla Lohonku - Žalmana můžeme bez nadsázky prohlásit průkopníkem a významným tvůrcem tohoto žánru. Charakteristika jeho písniček, těch třiminutových dobrodružství, by byla předlouhým čtením. A tak jen krátce. Nacházím v nich romantiku, krásu ve smutku, přímočarost, senzitivitu, pomíjivost, omyly a hledání, obraz našeho národního historického komplexu, vůli nevzdávat, nezaprodat se, symboliku i nesmlouvavě jednoznačná odsouzení a spoustu dalších těžko postižitelných smyslových vjemů. To všechno okořeněné důvěrně známým jihočeským kořením, jehož skladba však pro mne stále zůstává šéfkuchařovým tajemstvím.

Hudební uskupení vzniklo někdy kolem roku 1982. To již měl Pavel Lohonka za sebou trnitou cestu s jihočeskou kapelou Minessängři, vyznačující se sériemi osobních zklamání a stále nových začátků. Objevili se však Tonda s Pavlínou a Žalman je s sebou vytáhl na folkové výsluní. Všichni tři pak osm let společně dokazovali, že se nám při jejich vystoupeních tajil dech, zrychloval tep, po zádech nám přecházel mráz a fantazie ještě dlouho po koncertě pracovala na plné obrátky. Když se pak kolem roku 1990 každý z nich vydal svou vlastní cestou, bylo mi, jako kdyby mi vzali kousek nebe. Zvlášť když jsem zjišťoval, že se navzájem nedokážou ani pozdravit.

Co je tedy zase spojilo? Čas? Potřeba vydělávat, a tudíž více koncertovat? Touha nezapadnout, dát o sobě ještě vědět? Zřejmě nic a zároveň všechno z toho. Nedivím se jim, dávno už vím, že černá a bílá nejsou jedinými barvami života. Jenom jsem byl zvědavý, jak se to všechno promítne do jejich společného projevu.

Řekl bych, že při pondělním Zpívání na schodech ta minulost stále ještě čitelná byla, přestože jde o trojici dokonalých profesionálů. Ne náhodou si Žalman několikrát během koncertu pohrával s popíráním tvrzení, že nelze dvakrát vstoupit do téže řeky. Zdá se mi, že tato sestava už nemůže říci to, co sdělovala v osmdesátých letech. Ale naštěstí to ani sdělit nechce. Něco se zkrátka ztratilo, něco přibylo. Ztratila se dravost mládí. V projevu i v aranžích. Namísto toho

Folková modlitba na jindřichohradeckých schodech

Napsal uživatel Pavel Jarčevský, František Bureš
Pondělí, 21 Duben 2008 03:00

nastoupila úspornost, větší nadhled, nostalgie a velmi mírné ovlivnění moderními hudebními žánry. Ale co zůstalo, to jsem si po celý koncert vychutnával stejně jako modlitbu nohou: radost z písniček, radost, že spolu hrají, že se vzájemně našli a jdou si naproti, že dokázali překonat minulé ješitnosti a vytvořit tomu druhému potřebný lidský (a tím i hudební) prostor. Měl jsem pocit, že v tomto ohledu nám Žalmanovo trio přehrává daleko víc než "pouhou" hudbu. To všechno Pavlíně, Tondovi i Pavlovi moc a moc přeju. I potlesk a nekonečné vyvolávání přídavek od našeho skvělého publika, jemuž tradičně patří srdečný dík. K němu se přidávají i zbylí **Jentaktaci**.

Pondělní večer na schodech jindřichohradeckého gymnázia byl zvlášť příjemný. Srdíčkový. Spojující názory i generace. Rád jsem si s trojicí našich přátel zazpíval jejich evergreeny. Podvědomě jsem totiž při zpěvu cítil ve vzduchu jakési částice, které vytvářejí povznášející atmosféru. Podobnou zřejmě zažívají lidé při mši v kostele. Snad proto mne (jednoduchého tělocvikáře) napadla ta modlitba folku. Nebo folkem? Nebo snad folková modlitba?

Domácí Jentaktak v plné sestavě

Žalmanova rozcvička v knihovně

Nedutající a spokojené jindřichohradecké publikum

Klasika českého folku

Mladí muži a staří filosofové, tato kniha je z roku 1540!